

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Den mistænkelige Tandpine, 1813

Citation: Baggesen, Jens: "Den mistænkelige Tandpine, 1813", i Baggesen, Jens: *Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894*, udg. af A. Arlaud , 1889-1903, s. 54. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen03tom-shoot-workid55042/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Riimbreve og poetiske Epistler. 2. Samling, 1809-1823. - 1894

Den mistænkelige Tandpine.

Til Samme.

Eftermiddag.

Nu har jeg spist og slukket Tærten efter —
Hvorefter troer De? — Vin og Vand maaskee? —
Nei! efter hvad der styrker mine Kræfter
Som Digter og som forsker: Dem at see.
Nu kan jeg grunde med lidt Held paa Tingen,
Hvorfor jeg trende Gange matted mig
Med Bøn til Musen i mit Morgenstrig,
Og hvorfor trende Gange der kom ingen.
At meene, det gif til med Troldoms-Kunst,
forbyder mig Naturens Orden —
Der intet hændes uden Grund paa Jorden,
Og intet skeer i Himmelen omsonst —
Hær gjør Musen intet hen i Taaget;
Med ingenting endog de meene noget.

Naar jeg betænker den Elskværdighed,
Som sand og skøn, og uidentil som inde,
Naar jeg seer op, naar jeg seer ned,
Til Deres Blik, i Deres Fied,
Og selv paa Deres Børn, udmærker Dem, Ventinde!
Jeg kunde fristes til at troe for dennesinde:
At hvis man nægted mig til Dem lidt Poesie,
Sont der var meer end kunstig Rimefrost i,

Det steete blot af bare Jalouſie.
 Men det er Sludderſladder, ſandt at ſige!
 Stinſyge fremmed er i Muſers Rige;
 Den findes ei hos nogen af de ni,
 Med hvem jeg har en ſmule Maſkepie.
 Maaſkee de Muſegjæſtinger og Vællinger,
 Der ſtaaer de ganſke nye Poeter bi,
 Derfor er ikke ganſke frie —
 Men det er ogſaa lutter gamle Kiællinger,
 Skeeløiede, rødnaſede, gentie-
 fordrufne, blinde, ſkæve, lamme,
 Som deres Oldemoder, Maren Amme:
 for Muſerne, der ned fra hine ſtamme,
 Der lærte Jordens Børn for første Gang
 Lidt Englelighed, Kiærlighed, og Sang,
 Er: elſke diſſe ſelv og elſke Dem det ſamme!

Nei, ſøde frue, Sagen er nok den,
 At alle ni har fundet mig uværdig
 Til deres Hjælp, for med min ringe Penn
 En lille Sang til Dem at giøre ſærdig,
 fordi — fordi — fordi — fordi —
 Deſværre! der er ſikkert noget i —
 Jeg noget nær har endeligen funden
 Grunden
 Til dette Muſe-Mulerie —
 De holde ſtrængere paa viſſe Pligter
 Og viſſe Kættigheder, end man troer,
 for den jomfruelige Digter,
 De ſemmed ind i deres Chor! —

O Kys! de reene Toners kælne, milde,
 Melodiſk-flare, ſøde, ſande Kilde!
 Kun eders Druers Dtin til Trylleklang
 Opliver Digtrens ellers døde Sang!

forgiæves Liv og Mand den Sanger efterfræber,
 Der ei om eders Nestarruus sit Kys;
 Thi hver en Honning fra Catullers Læber
 Er Dug, som paa de lyffelige Læber,
 Af hulde Lesbiers Aurorafys.
 O! hvis det danske Sprog, i Rimm, hvis Søvsjud ruller
 Med lette Døvet, Bæffens Rislen sig,
 Mens giennem klare Hvirvlers Smilehuller
 Hver Tanfes Steen paa Bunden viser sig,
 Mig lyffedes, i Kappen med Tibuller
 Og med Virgiler, uden synlig Tvang
 At hæve til den livelige Klang,
 Vort Vord i Sydens Tonevæld tilbeder,
 O søde, fælne Kilder til min Sang,
 Ufyldige! det fyldes eder!

Deninde! bringer Dem ei her paa Spor
 Samvittigheden, som dog aldrig svigter?
 Og mærker De nu ei, hvortil jeg sigter? ---

De er, blandt alle fruer paa vor Jord,
 Den eeneste, som -- i det mindste her i Nord --
 Har nægtet Emmas og Selines Digter
 Et Kys, hvorom han bad i Vers,
 Det være sig for Ulvor eller Skjærts.
 Han bad nu rigtig nok derom just ikke mange;
 Han kom med sig en Ben alleene frem
 Til de Velsignede, der ligte Dem
 I Skjænhed, Qude, Vid, og Sands for det Slags Sænge,
 Som barnlig og uskyldig Munterhed
 Begavede hans fælne Læbe med.
 Men af de faa ham blev og aldrig nægtet
 Den lille Gunst, hvorom jeg talte nys:
 Den ægte Sangbegeistring af et Kys,
 Fornden hvilken han var længst forsmægtet,

Trods alle Musen, som Poet. — Han bad
 Nu rigtig nok ei heller, sandt at sige,
 Dem hidindtil om den Slags Englemad
 Og Gudedrif i sine Vers, saa lige —
 Den Bøn: „Giv mig et Kys!“ flød aldrig af hans Pen —
 Men tusind Dendinger, som hver Seline fatter,
 Der eengang læser gierne Baggesen,
 Dem gjentog ofte nok den Bøn, jeg får igjen:
 „Giv mig, Seline, tusind Kys, og atter
 „Titusind paa titusind immerhen!“
 De havde kunnet tidligen og silde
 Den læse tydeligen, hvis De vilde,
 I hver en Tøddel, hver en Prif
 Til Dem i mine fordums Elegier.
 Selv naar jeg taug — og naar jeg tier —
 I hver min Mine, hvert mit Blik,
 Min Læbe Deres Læbe kom imøde
 Ved hver Bevægelse, med Nys
 Om hvad jeg vilde, hvis og Ordet døde,
 før det blev døbt og fik sit Navn. — Men tys!
 Der kommer Musen! — (Å! den fromme, søde!
 Hun kommer, naar jeg taler blot derom,
 De nektarsyge Læber alt imøde!)

Kom paa mit Skød, du Sangens Engel, kom!
 Sig mig, hvad jeg i Dag, og hvordan jeg skal skrive!
 Du maa mig noget engleligt indgive! —
 „Til frøken Line — til min Søster? — ikke sandt —
 „Der nys i Dands dit hele Hjerte vandt?“ —
 Naturligvis — men og — til hendes Moder,
 Som jeg tilønsker alle Livets Goder,
 Og som jeg Ønsket gierne synge gad
 Med lidt Begeistring og — jeg veed ei hvad.
 „Det kan du ei!“ — Det veed jeg nok, min Engel!
 Men det kan du! — „Jeg ikke heller; thi —
 „Du veed nok selv, at der til Poetie,

„Foruden Kunstens Hjelp, er nødigt lidt Genie?“ —
 Har jeg da intet? er jeg reent en Bengel? —
 „J hendes Dine, troer jeg.“ — Himmell! Jord!
 Saa er jeg det maaskee! — „Jeg vil dig noget sige
 „(Men mellem os, og ikke mine Ord),
 „Hun gjør kun lidt af dig og dine Ege;
 „Hun elsker Vers maaskee, men ikke Versets Elv,
 „Den arme stoffels Versemager selv,
 „Naar det er ikke hendes Mand, der baade
 „Gjør Unløg til et Paradis,
 „Og til adskilligt meer paa Digterovis,
 „En ægte plastisk Digter paa en Naade —
 „Den eneste Poet, som hendes Naade
 „Ret hjertelig har kjær. Dig er hun ikke god,
 „Det veed jeg!“ — Men hvoraf (hvor isner alt mit Blod!)
 Hvoraf — fortæl mig alt, du sède Putte! —
 Hvoraf har du det kunnet slutte?
 Du troer, fordi hun nægtede mig et —
 „Det ogsaa vel; men ikke blot for det!
 „Du veed, at hun har havt et Slør for Munden
 „De otte Dage, du har været her,
 „Og troer, Tandpine Skyld i den Jndhylling er;
 „Men jeg, imellem os, veed Grunden“ —
 Den være hvad den vil, er den ei smertelig,
 Saa skal den inderligen glæde mig! —
 „Glæd dig kun ei for tidlig! Hun misunder
 „Dig ikke blot et Kys af denne søde Mund,
 „Men selv at see den! er det saa et Under,
 „At din Begeistring falder lidt i Blund,
 „Om ikke daaner, deer — af hvad forgiæves
 „Du skjuler for dig selv — af Skamfuldhed,
 „Ved dagligen, isteden for at hæves,
 „Saa haanligen at trykkes ned?
 „Vil du indbilde mig, det ei dit Jndre smertes,
 „At see saa haardt mod dig det ømmeste blandt Hjertes,

„Saa grusomt haardt, at selv det foretraf
 „En Krydderposes Kind- og Mund-Kompreser
 „for dine Læbers og dit Bliks Kareser?
 „Hun ynder dig saa lidt som din Tobak,
 „Det kan du vide!“ — Muse! grumme Muse!
 Du dræber mig! — „Du vil mig sige Taf
 „Engang for min Udvarsel! Saa du ikke
 „forleden Dag de hadefulde Bliffe,
 „hun lynte dig?“ — O Muse, hendes Kulb
 Er ligegyldig kun, ei hadesuld! —
 „Saa elsker du da meer det ligegyldige?“ —
 Gud frie os, nei! — jeg need ei hvad —
 Naar galt skal være, heller hendes Had!
 Jeg er og bliver, hvor det gaar, den skyldige.
 Hvi bruger jeg Tobak? hvi blev jeg ikke fød
 Lidt meer elskværdig, og lidt længer før min Død?
 Hvi lod jeg ikke først mig blinde,
 før jeg mig vovede saa nær,
 Som her,
 En umodstaaelig Dietryllerinde?
 Som Tithon dog maaffee jeg blev Aurora kjær?
 „Bliv den, du er!
 „Mit dette lær sig vel med Tiden finde!
 „Jeg lidt igien vil træste dig:
 „Hvad du end ei har rundet, kan du vinde.“ —

O sig mig, naadige Veninde!
 før jeg blir Tithon alt for lig,
 Om Musen lidt for from og venlig dennesinde,
 Kert af Medlidenhed, som sønner en Gudinde,
 Med blotte Ord har smigret mig?
